

FOAIE PAROHIALĂ IULIE 2025

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Sacramentul Căsătoriei ține de o cu totul altă ordine decât simpla unire între un bărbat și o femeie printr-un contract civil. Acest sacrament consideră soțul și soția ca fiind simboluri ale altei căsătorii – cea dintre Cristos și Biserica Sa.

Analogia cu nunta cerească datează încă din Vechiul Testament, unde Dumnezeu este Mirele, iar poporul lui Israel este mireasa. **Când Dumnezeu se întrupează în Cristos, El se numește pe Sine și este numit Mirele; iar noul Israel sau Biserica este mireasa Lui.**

Uităm adesea că Domnul nostru s-a numit pe Sine Mire. Când l-au

întrebat de ce ucenicii lui Ioan postesc și ai Săi nu, „*Isus le-a spus: «Pot oare prietenii mirelui să postească atât timp cât mirele este cu ei? Cât timp au mirele cu ei, nu pot să postească»*” (Marcu 2,19). Ioan Botezătorul a spus despre sine că este „*prietenul mirelui*” (Ioan 2,29) sau ceea ce s-ar putea numi, în limbaj modern, „cavaler de onoare”.

Titlul de Mire, care îi aparține lui Isus Cristos, nu îl mai poartă nimeni altcineva, după cum a spus Ioan: „*Cel care are mireasă este mire, iar prietenul mirelui, care stă și ascultă de mire, se bucură cu bucurie de glasul lui. Deci această bucurie a*

mea este deplină” (Ioan 3,29).

Pe de altă parte, **relația soției cu soțul este legătura Bisericii cu Cristos**. De aceea, vorbind despre căsătorie, Sfântul Paul spune: *„Taina aceasta este mare: eu o spun cu privire la Cristos și la Biserică, dar și cu privire la voi: fiecare în parte să-și iubească soția ca pe sine însuși, iar soția să aibă respect față de bărbat!” (Efeseni 5,32-33).*

Biserica, ci ei participă cu adevărat la acea unire. După cum Cristos trăiește în Biserică și Biserică în Cristos, tot așa și soțul trăiește în soție și soția în soț, iar cei doi sunt un singur trup.

Rolul preotului este de a valida, de a fi martor și a da binecuvântarea oficială a Bisericii celor pe care îi împuternicește să ofere noi membri Trupului Mistic al lui Cristos. În căsătorie, cei doi – mirele și mireasa

Apogeul acestei căsătorii între Cristos și Biserică Sa va fi după învierea morților, când Biserică, *„neavând pată sau zbârcitură”* (Efeseni 5,27), va apărea *„gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei”* (Apocalips 21,2) sau ca *„Mireasa, soția Mielului”* (Apocalips 21,9). **Sacramentul căsătoriei nu este un adaos pios la contractul de căsătorie; este ridicarea unui contract al căsătoriei naturale în ordinea harului, în care soțul își iubește soția așa cum Cristos își iubește Biserică, iar soția își iubește soțul așa cum Biserică îl iubește pe Cristos.** Soțul și soția nu sunt doar un simbol al unirii lui Cristos cu

– celebrează sacramentul, în fața *„reprezentantului Bisericii și al comunității”*. **În consimțământul pe care și-l spun unul altuia, în gestul de a-și da mâna, este o renunțare reciprocă la drepturi și acceptarea îndatoririlor căsătoriei.**

Cuvântul *„trup”* este folosit în Scriptură nu doar cu referire la corpul omenesc, ci și la Trupul Euharistic sau Prezența reală a lui Cristos, dar și cu referire la Trupul Mistic – Biserică. Într-un fel, toate trei sunt unite.

În celebrarea căsătoriei, deși mirele nu-i spune miresei aceste cuvinte, ele sunt presupuse: *„Acesta este trupul meu; acesta este sângele*

meu”. La rândul ei, mireasa spune același lucru. Este un fel de „consacrare” la nivel inferior. Când la Liturghie ascultă cuvintele Consacrării (Prefacerii): *„Acesta este Trupul Meu; acesta este Sângele Meu”*, ei se dăruiesc lui Cristos și se dăruiesc unul altuia. Epistola proclamată la Liturghia Căsătoriei le reamintește de această legătură cu Biserica: *„Fiți supuși unii altora în frica lui Cristos! Femeile să se supună bărbaților lor ca Domnului, pentru că bărbatul este capul femeii așa cum și Cristos este capul Bisericii, trupul său, al cărui mântuitor și este! Și cum Biserica se supune lui Cristos, tot așa și femeile să fie supuse bărbaților lor în toate!”* (Efeseni 5,22-24).

Bărbatul este „capul” soției așa cum Cristos este Capul Bisericii. Ce a făcut Cristos pentru Biserică în calitate de Cap al ei? A murit pentru ea. Prin urmare, soții trebuie să își iubească soțiile. **A fi „cap” nu înseamnă a fi stăpân, ci înseamnă a iubi până la sacrificiu. Soția, la rândul ei, trebuie să aibă față de soț fidelitatea și iubirea pe care Biserica o are față de Cristos.**

Ca argument suplimentar pentru cât de serios privește Biserica acest simbol al unirii lui Cristos cu Biserica, Sfântul Toma de Aquino face distincția între căsătoria care este doar ratificată la altar și căsătoria ratificată și consumată când soțul și soția devin un singur trup. Căsătoria ratificată la altar, dar neconsumată, reprezintă unirea lui Cristos cu sufletul, prin har. Căsătoria ratificată la altar și consumată prin actul conjugal simbolizează unirea dintre Cristos și Biserică.

Căsătoria care este doar ratificată simbolizează unirea personală a sufletului cu Cristos prin har. Această unire poate fi pierdută prin păcat. Dacă soțul și soția s-ar despărți imediat după căsătorie, la ușa bisericii, fără a-și fi consumat căsătoria, aceasta ar putea fi desfăcută, în anumite condiții, pentru că simbolizează doar unirea sufletului cu harul. Dar **legătura căsătoriei dintre doi soți botezați, care a fost consumată, este absolut de nedefăcut, după cum unirea dintre Cristos și Biserică este de nedefăcut.**

O legătură de nedefăcut

Căsătoria, imitând în trup unirea dintre Cristos și Biserică, rezultă că este de nedefăcut. La Întrupare, Isus Cristos a luat natura omenească,

începutul Trupului Său Mistic, nu pentru trei ani, nici pentru treizeci și trei, ci pentru toată veșnicia. La fel, **bărbatul și femeia, oglindind unirea eternă a lui Cristos cu Biserica, se iau unul pe altul până când moartea îi desparte.**

Caracterul durabil al Căsătoriei, „până când moartea ne va despărți”, se vede clar chiar și în ordinea naturală, unde vocabularul iubirii conține doar două expresii: „tu” și „pentru totdeauna”; „tu” – pentru că iubirea este unică, „pentru totdeauna” – pentru că iubirea este durabilă.

Nimeni nu a spus vreodată „Te voi iubi doi ani și șase luni”, de aceea toate cântecele de dragoste vorbesc despre eternitate. Nicio putere pământească nu poate desface ceea ce este unic – bărbatul și femeia devin una prin căsătorie. A încerca să faci din ei două persoane separate înseamnă să îi faci, de fapt, fragmente ale unei personalități unice, precum Solomon care a luat sabia și a amenințat că taie copilul în două (1Regi 3, 24-25).

(Cateheză prelucrată după: *Cartea sacramentelor, Cele șapte Taine ale Bisericii*, a Arhiepiscopului Fulton J. Sheen)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Într-o pagină renumită, Tertulian a exprimat măreția și frumusețea vieții conjugale în Cristos astfel: „Cum voi fi în stare să arăt fericirea Căsătoriei pe care o unește Biserica, pe care jertfa euharistică o întărește, binecuvântarea o sigilează, îngerii o anunță și Tatăl o ratifică?... Acel jug la care sunt uniți doi credincioși într-o unică speranță, într-o unică ascultare, într-o unică slujire! Amândoi sunt frați și amândoi slujesc împreună, nu există între ei nici o diviziune a spiritului și a trupului... Sunt deci doi într-un singur trup și, când trupul e unic, este unic și spiritul”. [...]

În virtutea caracterului sacramental al Căsătoriei lor, soții sunt legați unul de altul în cea mai profundă legătură indisolubilă. Aparținerea lor reciprocă este reprezentarea reală prin semnul unirii sacramentale a raportului însuși dintre Cristos și Biserică.

Pentru aceasta, soții sunt pentru Biserică reamintirea permanentă a ceea ce s-a întâmplat pe cruce; sunt, unul pentru altul și față de copii, martorii mântuirii de care îi face părtași sacramentul Căsătoriei. Ca orice sacrament, Căsătoria este memorial, actualizare și profeție a evenimentului salvific de pe cruce. „Ca memorial, sacramentul le dă harul și datoria să mărturisească prin fapte față de copiii lor aceste opere ale lui Dumnezeu; Căsătoria este apoi actualizarea mântuirii, pentru că le dă harul și datoria de a da mărturie, prin fapte în prezent, unul față de altul și față de copii, despre exigențele unei iubiri care iartă și mântuiește; ca profeție, le dă harul și datoria de a trăi și a mărturisi prin fapte speranța în viitoarea întâlnire cu Cristos”

(Ioan Paul al II-lea, *Familiaris Consortio*, 13)